

(החשך נעמוד 31)

מכסימום, החלטתי שאם כבר מאורגנת רשימה ואני מיספר 68, אלך הכיתה ואבוא כעבור יומיים.

כשהגעתי כעבור יומיים, בשעה שבע בבוקר, היתה מהומה שלמה. תורים ארוכי כים של אנשים ניצבו צמודים לקיר ה"שגרירות, בתור ארוך. שומר ישראלי, העובד בשגרירות, סידר את האנשים ועבר ביניהם כמו שוטר-צבאי במיסדר בבסיס טירונים. פרצופים אחדים ניראו לי מוכרים משילשום. פניתי אליהם, ושאלתי מה קורה. הם ענו לי: "לכי לרשימה", או גם התברר לי שיש אחראי מקומי חדש על רשימת האנשים בתור להיכנס לשגרירות. שמו היה הרצל, והרשימה שבידו היתה חדשה. היו בה 217 מיספרים, ואני לא הייתי מיספר 68. לא הופעתי בה בכלל. איפה הרשימה הקודמת? שאלתי אני שים שהכרתי משילשום. הם הסבירו לי שאתמול הוחלט לארגן את הרשימה מחדש. בשעה עשר בלילה, כך אמרו לי, החליטו שמי שנמצא בשטח, כלומר מול בניין השגרירות, שמו יישאר ברשימה, ומי שלא נמצא שם, שמו יימחק. כך נמחק השם שלך, הסבירו לי. אחרי שעה, שנכנסתי כבר כולי לעניינים, הבנתי שאם אני רוצה להיכנס לשגרירות בימים הקרובים, אצטר רק להישאר כאן.

מחפשת-ויזה ניצה
„זרקנו כמו כלבים“

אל, מול ובתוך השגרירות האמריקאית. התחלתי לשמוע מה מדברים כולם. אחת המזכירות בשגרירות, ידידה ישנה שלי, סיפרה שמסתובבות שמועות שמישרד-החוץ לחץ על השגרירות האמריקאית, באמצעות מישרד-החוץ האמריקאי, שתגביל את מספר הוויזות לישראלים המבקשים אשרות כניסה לארצות-הברית לפרקימן ממושך. הידיעה הזו עוררה התמרמרות. בא לכאן גם איש הפנתרים השחורים, אבל גירשו אותו מהר. חשבו שיוכלו להעלות ויזה על הגל שלהם. אנחנו בסך-הכל רוצים ויזה. באותו יום התקדמתי, והייתי כבר מיספר 5. אנשים קינאו בי גורא, כי השאלה הפופולרית היתה: "איזה מיספר יש לך?" כמו בקופת-החולים. הלילה עבר כמו ביום הקודם. בחצות שוב שינו את הרשימה. כנראה תמיד יש מישהו שמעז להציע הצעות שכולם חושבים עליהן ולא אומרים מפה. לי לא איכפת היה, כי נמצאתי במקום ואף אחד לא היה מעז למחוק את שמי. מישהו, שהכרתי אתמול, קפץ לדיוני גוף והפסיד את תורו. כשהגיע, בערך באחת אחר-הצות, כימעט שהרג את מארגן ה"רשימה החדשה, בסוף הוכנס שמו, ומיספרי חזר להיות 5, כמו קודם. באותו יום היתה גם ההתנגשות המפורסמת עם השוטרים. זה היה במיסגרת ריב-המידרכות. החלטנו להישאר על המידרכה, בצד האמריקאי, כי הרי אנחנו לקוחות השגרירות. הומינו מישטרה, והם זרקו אותנו למידרכה הי שנייה. השוטרים הלכו, ואיש ממישרד אייד פראנס גירש אותנו כמו קודם. היום בבוקר אני מקווה להתקבל.

לחץ

חד-פעמי

עד כאן סיפוריה של ניצה. שעות אחדות לאחר-מכן קיבלה את הוויזה, שעל השגתה עמלה חודשיים וחצי. היא עזבה את בניין השגרירות האמריקאית מאושרת ומחייכת, וסימנה את ה"וי" המפורי סם לקהל מאות האנשים, שהביטו בה ב"קינאה בולטת. "זה אומנם לא לארבעה חודשים כמו שביקשתי, אבל גם חודשיים יספיקו", אמרה.

ניצה מיהרה לביתה, "להתרחץ ולישון". כך היא מסכמת את שני הלילות הארוכים מול בניין השגרירות האמריקאית. אחרים עוזבים את בניין השגרירות ממורמרים ונגורים מקודם. "איזה מין יחס?" שאל, ונשאר ללא-מענה, יוסף כורש (32). "הפקידים הישראליים, שעובדים במחלקת-הוויזות, מתנהגים אלינו יותר גרוע מהשוטרים. כאילו אנחנו כלבים ממש. פניתי, מייד אחרי קבלת הוויזה, אל פקיד אמריקאי שהיה במקום, והתלוננתי בפניו על היחס של הפקידים הישראליים. הוא צחק לי בפנים.

"לא רק שהפקידים הישראליים מתחסים בברוטאליות אל מבקשי הוויזות. לא מס' פיקות השאלות המרגיזות, כאילו כל אחד רוצה להגר ולגור באמריקה, שלהם, מה שחכי מרגיז זה שהם עובדים לאט, כבוונה. זוהי ממש השפלת האדם."

בשנה שעברה, אומרים בשגרירות, עבדו במחלקת-הוויזות 17 פקידים. השנה עובדים במחלקה רק שבעה פקידים. בעת ביקורו של כתב העולם הזה בשגרירות, בשבוע שעבר, עבדו במקום, בקבלת קהל, רק שלושה פקידים. "השנה עובדים במחלקת הוויזות שישה עובדים ישראליים מסגל השגרירות", אמר ניספח-העיתונות של השגרירות האמריקאית, ג'ו ווגל. "המיספר 17 איננו מדוייק. במחלקת-הוויזות עבדו, ועובדים גם השנה, שישה עובדים. בי מחלקת-ההגירה עובדים השנה חמישה אני שים, במקום שישה בשנה שעברה. פרט לכך מקבלות מחלקות הוויזה וההגירה עזרה ממחלקות אחרות בשגרירות. בזמני עומס כמו עכשיו, בשנה שעברה היתה עזרה כזו, וגם השנה קיימת אותה עזרה."

התאחדות סוכני הנסיעות והתיירות, שי עסקיה ניזוקים כתוצאה מהסחבת להשגת ויזה לארצות-הברית, החליטה לפנות אל השגרירות האמריקאית ולהציע עזרה. "הצענו לשגרירות שאנחנו נעזור להם ל-התגבר על העומס, ללא תשלום מצד השגרירות. למעשה, סוכני-הנסיעות מסדרים את הדרכונים, ובכלל זה את השתתפות האשרה עבור לקוחותיהם. השנה יש לחץ גדול של מבקשי-אשרות, והשגרירות אינה יכולה להתמודד עם הלחץ הזה. הצענו שלך שה אנשים שיעזרו לטפל בקהל, השגרירות האמריקאית סירבה לקבל את הצעה". (החשך בעמוד 36)

האשה (מימי) דרסה

את המאהבת (שמאל)

של הבעל (למטה) -

והיא נאשמת בנהיגה

בקלוח ראש

רחל גרדה

מכונית ה"מיני-מינוור" הקטנה הגיעה לצומת הרחובות סירקין ו-כצלסון בגיבעתיים, ונעצרה לברר אם הדרך פנויה. אך האמבולנס שנסע אחריה לא נעצר. הוא עקף את המיני בסיבוב חד מצד שמאל, שבר ימינה. נכנס בכנף ה"מכונית הפרטית-הקטנה וסגר אותה. בכך הגיע המירדף הקצר והדרמאטי לקיצו. מן האמבולנס ירדה הנהגת, רחל גרדה, אשה מלאת-גוף לבושה במדי מג'וריד אדום. היא ניגשה אל המכונית הפרטית וניסתה לפתוח בכוח את דלתה הימנית. אך נהגת המיני-מינוור, רחל נוגה, הבטיח עצה ונעלה את דלת המכונית מבפנים.

באותו רגע נעצרה מאחרי האמבולנס המכונית השלישית שהשתתפה במירדף, ובתוכה הצלע השלישית במשולש הסוער, שלום גרדה, בעלה של נהגת-האמבולנס. גרדה, גבר שחרר ונאה, הנראה כבן 30

שלום גרדה

אמבולנסים

ושמו תשוקה

שלום גרדה לתוך מכוניתה, והעבירה ל-בית-ההולים עלישם שיבא בתל-השומר. המירדף הרומנטי התרחש בצהרי ה-12 ביוני השנה ובשבוע שעבר, בדיון שהתינהל בבית-המישפט לתעבורה בתל-אביב, הובהרו פרטי. רק בנס לא הסתיים ה"מירדף במות. השאלה הטיבעית שהועלתה לאחר ביורד הרקע לתקרית, היתה: האם ניסתה רחל גרדה, האשה החוקית, לדרוס את מאחבת של בעלה שלום, רחל נוגה, או שתיתה זות-תאונה בלבד?

פלום, צעיר מגילו האמיתי, יצא במהירות ממכוניתו, לפת את אשתו הוועמת וגרר אותה חזרה לאמבולנס שלה. הוא העלה אותה על הרכב, ואז יצאה נהגת המיני-מינוור, רחל נוגה, לבדוק את הנזק שנגרם למכוניתה. ברגע שהגיעה נהגת המכונית הפרטית לחזית האמבולנס, זינק זה ממקומו וסגע בה. האשה הבלונדית חטפה את המכה כ"ביטנא וצנחה על הכביש. היא התעלפה במקום, ובעודה חסרת-הכרה הכניס אותה